

ПОРОДИЦА ДАМАСКИН ОД НЕМЕТА

Истраживање прошлости српског племства на подручју Баната заузима значајно место у истраживачком раду оних који су се посветили овој племенитој теми. Српско-цинцарско племство одиграло је значајну улогу у оквиру Хабзбуршке монархије, те је од велике важности да се свакој племићкој породици укаже пажња. Тиме би се, такође, употпунила слика и изрекао веродостојан суд о улози племства у друштву. Мање племићке породице, као што је случај и са породицом Дамаскин, скоро неприметно су ишчезле са историјске позорнице без икаквог трага. Сам помен ових породица и изношење неколико података о њима покушавају да отргну од заборава и најмањи део српске социјалне елите са банатских простора.

Кључне речи: племство у Банату, Дамаскин, Немет, хералдика.

Ослобођење Темишвара 1716. године и Пожаревачки мир из 1718. године, означили су за подручје Баната једну нову епоху. Уласком принца Евгенија Савојског у темишварску тврђаву и потписивање Пожаревачког мира нису означили само крај турске окупације и пребацивање отоманског утицаја јужно од Саве и Дунава, него је за Банат уследио период модернизације. На тај начин Банат је почео да се сврстава у најугледније западноевропске покрајине. Почела је да се развија трговина, а под утицајем најмодерније технике коју је нова аустријска власт примењивала, такође и земљорадња и рударство. Осим тога, Банат је добио привилеговани статус, јер је као територија која је освојена мачем директно потпала под власт царске коморе. Учестали ратови, како против Турака тако и на разним бојиштима средње Европе, као и новонастале политичке прилике у оквиру саме царевине, навели су царицу Марију Терезију да 8. априла 1778. године припоји Банат угарској администрацији.

Председник комисије за спровођење ове царске одлуке био је гроф Кристоф Ницки (Kristóf Nicszky) који је обелоданио царску одлуку јуна 1778. године. Административна реорганизација Баната није претпостављала одвајање од званичне царске власти, а за даљи економски развој ове покрајине, нова администрација предвидела је низ мера. Једна од првих предузетих мера била је колонизација Баната немачким, шпанским, пољским, чешким и италијанским досељеницима.³

¹ isidora_iasin@yahoo.com

² Овај рад је настао у оквиру пројекта *Истраживање културе и историје Срба у Румунији* при Центру за научна истраживања културе Срба у Румунији Савеза Срба из Румуније.

³ Victor Neumann (coord.), *Istoria Banatului*, București, 2015, 65–66

Иако су мишљења историчара подељена по питању неопходности оваквих мера, остаје чињеница да су ове мере допринеле развоју племићког сталежа. Средњевековно мађарско племство које је успело да преживи турску власт, одавно је оспоравало право нове администрације да стара породична добра припадну новим власницима, чиме су скоро онемогућили приступ овој социјалној елити другим породицама. Супротно ставу Кристофа Ницког, који је имајући у виду разлике социјалне класе кренуо од аристократске идеологије, стајао је Јожеф Хајноци (József Hajnóczy). Он је заступао став да се у Банату становништво не сме разликовати, или да се задрже ранији социјални односи. Према његовом мишљењу, племство је требало једино да заступа интересе народа пред царем у Бечу. Ипак, преовладало је мишљење Кристофа Ницког, те је већ пред крај 1779. године почела организација јавних лицитација за продају поседа. Сходно величини и потенцијалу, поседи су били подељени у три категорије: прву категорију поседа чинили су они чија је вредност износила између 300.000 и 400.000 форинти; другу категорију поседи чија је вредност износила између 150.000 и 300.0000 форинти, док су трећу категорију чинили поседи чија је вредност износила испод 150.000 форинти. Лицитације су обављене у три наврата: 1. августа 1781. године у Бечу и Темишвару; 15. септембра 1781. године у Темишвару и 10. априла 1782. године исто у Темишвару.⁴

У овим новонасталим околностима Банат је постао привлачан за богате српско-цинцарске породице, чији су се чланови бавили претежно трговином. Нарочито после разарања Москопоља средином осамнаестог столећа, цинцарски трговци су доспели до значајног богатства те су своје послове почели обављати и на подручју Хабзбуршке монархије. Вест да је нова администрација Баната почела да продаје поседе, свакако је заинтересовала припаднике ових породица. Желећи да увећају своје приходе, српско-цинцарске породице су по Банату куповале значајне поседе.⁵ Међу овим породицама убраја се и породица Дамаскин од Немета.

Чланови породице Дамаскин уживали су велики углед у тадашњем друштву тамишке и торонталске жупаније. Из породице Дамаскин, Јован је 1861. године обављао дужност тамишког поджупана, док су Стефан, Сава, Антоније и Арсен за собом оставили значајна књижевна дела.⁶ Стефан Дамаскин је у септембру 1836. године заједно са Антонијем Карачоњијем од Иванде учествовао на конкурс за оспособљавање новог судије торонталске жупаније и на крају именован за главног судију жупаније 29. септембра исте

⁴ Dr. Henrik Marczali, *Magyarország története III. József korában*, Budapest, 1885, 106

⁵ Љубивоје Церовић, *Срби у Румунији*, Матица Српска, Нови Сад, 1997, 157

⁶ Fazekas István, *Kisebb családi és személyi fondok VI. kötet: Repertórium (A Magyar Országos Levéltár segédletei)*, Budapest, 1999, 74

године.⁷ Арсен Дамаскин, филантроп бачке жупаније и добротвор евангелистичке цркве 1898. године, је заједно са Лазаром Дунђерским био један од највећих Срба тог доба.⁸ Породица је, такође, дала и два значајна писца: Арсена и Саву.

Име Саве Дамаскина везује се за тргедију *Heros, ein Trauerspiel in fünf Acten*. О Сави Дамаскину је српска штампа из Беча говорила да се он убраја међу оним значајним Србима који су темељно познавали немачки језик, те да би била велика срећа за српски народ да још постоје такви писци који би писали на српском језику.⁹ Павел Јожеф Шафарик именује Саву Дамаскина као аутора поменутог дела у *Geschichte der südslawische Literaturen*. Драма садржи низ фиктивних личности: *Хипомедон* - краљ Тебе, *Херос* - приц, *Креонт* - врховни судија, *војвода Лаокон* - син Креонтов и супарник Хероса, затим *Касандру*, *Јокасту*, *Лаоса* и *Аувара*. Очигледно је да су личности инспирисане грчком митологијом, а у себи садрже и елементе античке књижевности. По свему судећи, драма је објављена у Темишвару 1819. године под псеудонимом *грофа фон Сармаге*, што је довело до оспоравања аутентичности ове драме.

Арсен Дамаскин био је љубитељ лова. Његове експедиције су познате из аутобиографског рада *A maszai fensikon (На масајској висоравни)* коју је објавио 1906. године. Рад се заснива првенствено на догађајима везаним за путовања по Африци, а нарочито у пределима Килиманцара (данашња Танзанија).¹⁰

Поседи

Породица Дамаскин је у свом власништву имала следеће поседе: Немет (Berekszónemeti) од 1788. године, Немачку Стамору (Alsósztamora) и Хајдучицу (Istvánvölgy) од 1800. године.¹¹ После примања племићке титуле, Стефан I Дамаскин је 1799. године купио пустару на месту данашње Хајдучице. Касније је на овом имању подигнуто село (Istvánvölgy) 1824. године. Овај посед је после упокојења Стефановог наследио Антоније. Намет је Стефан Дамаскин купио 1788. године. Према финансијском извештају из 1780. године, посед је бројао 105 домаћинстава и 163 породице. Од 841

⁷ Rónay Elemér, Gilicze János, Marosvári Attila, *A zombori Rónay család története - Dél-Alföldi évszázadok 30*, Szeged, 2012, 138

⁸ Bányai Evangélikus Egyházkerület jegyzőkönyvei 1896–1900, 25

⁹ Божидар Ковачек, *Два књижевна изненађења из породице Дамаскин*, у Темишварски зборник, Нови Сад, 2016, 125–133.

¹⁰ Arszen Damaszkín, *A maszaj fensikon*, Budapest, 1906.

¹¹ Kovách Géza, *A Bánság demográfiai és gazdasági fejlődése 1716-1848 - Dél-Alföldi évszázadok 11*, Szeged, 1998, 275

становника свега је 91 сељак био слободан као и 87 надничара.¹² На старим катастарским мапама стиче се утисак да се посед породице Дамаскин у Немету простирао јужно од места Немета до реке Старог Бегеја и оближњег места Бобде.

Задужбина

Пре упокојења 15. јуна 1817. године, Стефан I Дамаскин је основао закладу у износу од 15.250 форинти. Првобитна замисао била је да ова заклада годишње исплаћује по 100 форинти неметском свештенику, 100 неметском капелану, 25 форинти учитељу, по 175 форинти двојници ученика из Немета, 80 форинти православном староарадском свештенику, 80 форинти за 8 свештеничких удовица и 180 форинти за сиротињу из Немета. У даљем опису закладе напомиње се да су бригу о овој заклади испрва водила приватна лица која су с времена на време подносила годишње извештаје торонталској жупанији. Али како су се ти послови водили без већег добитка, јер они којима је завештатељно писмо обећало исплату годишњих награда нису добијали на време речене своте новца, године 1852. бригу о овој заклади преузео је *Српско-банатски цесаро- краљевски финансијски секретаријат*. После убирања свог позајмљеног новца, године 1859. новац је уложен у *Темшиварску штедионицу*. После двадесетак година, *Угарско краљевско министарство унутрашњих послова* преместило је овај капитал у *Угарску краљевску централну благајну*. Од 1852. до 1881. године, нико од поменутих лица није уживао у заклади Стефана Дамаскина. Временом се овај фонд умножавао, те је 4. јануара 1883. године краљевска управа за закладе поделила овај фонд: највећи део закладе потпао је под делокруг *Угарског министарства просвете*, а део намењен удовицама и сирочади потпао је под делокруг *Министарства унутрашњих послова*.

Номинална вредност закладе која је била уложена у државним папирима износила је 92.800 круна. Од камате 5% издвојено је 10.258 к. и 54 фил. да се исплаћује месном пароху у Немету, који је био дужан *служити за покој душе његове (Стефана Дамаскина пр.пр.) и родитеља му и за срећу и блаженство породице му на овом и оном свету*. Иста свота била је намењена и за одржавање месног капелана. За месног српског учитеља издвојено је 2564 к и 88 ф.

Породица Дамаскин од Немета

Први познати члан ове породице био је ЉУБОМИР ДАМАСКИН. Његово име је касније породица преузела у свом презимену - *Дамаскин Љубомировић*. Љубомир је имао сина *Стефана*, који је према сведочењу

¹² Kovách Géza, *A Bánság ...*, 105

чланова породице обављао дужност протопрезвитера.¹³ Био је ожењен *Роксандром* и живели су у Араду. Роксандра се упокојила 01.06.1771. године и сахрањена је поред ћерке *Ракиле* са десне стране олтара цркве Светога Јована у Новом Араду. Стефан и Роксандра су имали и сина *Дамаскина*. Дамаскин је такође живео у Араду, а упокојио се 20.12.1788. године и сахрањен је у порти манастира Светог Симеона у Арад-Гају.¹⁴ Дамаскин је имао сина Стефана који је родоначелник племићке породице Дамаскин Љубомировић од Немета.

СТЕФАН I ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од **НЕМЕТА** био је ожењем Маријом пл. Зако (09. 08. 1832)¹⁵ са којом је имао седморо деце: Симеона, Саву, Антонија, Пулхерију, Терезију, Катарину и Ану. Упокојио се 18. јуна 1817. године и сахрањен је у породичној гробници у Немету.¹⁶

СИМЕОН ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, син Стефана I и Марије, рођен је 1795. године. Био је ожењен Пулхеријом пл. Паликућевни од Фурлока (1800-27.10.1866)¹⁷ са којом је имао ћерку јединицу Анђелију. Упокојио се 27.11.1857. године и сахрањен је у породичној гробници у Немету.¹⁸

АНЂЕЛИЈА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Симеона и Пулхерије, била је удата за грофа Ричарда Бернарда Готфрида од Шметова (Richard Bernhard Gottfried von Schmettow 1828-1914) са којим није имала потомства.

САВА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, син Стефана и Марије, рођен је 1798. године. Био је ожењен Катарином Теодоровић са којом је имао две ћерке, Ему и Лауру. Упокојио се 19.02.1863. године и сахрањен је у породичној гробници у Немету.¹⁹

ЕМА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, ћерка Саве и Марије, упокојила се не доживевши пунолетство.

ЛАУРА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, ћерка Саве и Марије, била је удата за Саверија Ћирковића.

АНТОНИЈЕ ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, син Стефана I и Марије. Био је ожењен Јеленом Текелијом од Кевермеша и Визеша

¹³ АСПЕТ – Фонд Задужбине, бр. кутије, бр, 48, *Диптихон упокојених чланова породице Стефана пл. Дамаскина од Немета*

¹⁴ Исто

¹⁵ Сахрањена у гробници породице Дамаскин у Немету. Исто

¹⁶ Исто

¹⁷ Сахрањена у гробници породице Дамаскин у Немету. Исто

¹⁸ Исто

¹⁹ Исто

(1788 - 23.11.1874)²⁰ са којом је имао седморо деце: Стефана, Ђорђа, Јована, Марију, Јелену, Антонију и Терезију. Упокојио се 20. септембра 1849. године у Темишвару и сахрањен је у породичној гробници у Немету.²¹

СТЕФАН II ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, син Антонија и Јелене, рођен је 1812. године. Упокојио се 22.08.1866. године и сахрањен је у породичној гробници у Немету.²²

БОРЂЕ ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, син Антонија и Јелене, рођен је 14.06.1815. године. Био је ожењен Етелком Фелдвари од Бернатфалве и Фелдвара (Etelka Földváry de Bernátfalva et Földvár 1823-20.01.1908)²³ са којом је имао троје деце: Маргиту, Арсена и Стефана. Упокојио се 09.10.1867. године у Темишвару и сахрањен је у породичној гробници у Немету.²⁴

Маргит Дамаскин Љубомировић од Немета, ћерка Ђорђа и Етелке, рођена је 14.05.1853. године у Темишвару. Била је удата за Јена Даданија од Ђулвеза (Jenő Dadányi de Gyülvész 1843-12.11.1912) са којим је имала троје деце: Маргит, удата Едлер од Доконала, Ренату, удату Клајн и Ђорђа плем. од Ђурлевеза. Упокојила се 21. 05. 1942. године у Темишвару.

Арсен Дамаскин Љубомировић од Немета, син Ђорђа и Етелке, рођен је 02.10.1854. године. Упокојио се 07.11.1914. године и сахрањен је у Будимпешти на Фаркашретском гробљу.²⁵

Стефан IV Дамаскин Љубомировић од Немета, син Ђорђа и Етелке, рођен је 17.02.1861. године у Темишвару. Године 1878. пријавио се као добровољац 26. пешадијског пука, а од 16. септембра 1879. године био је именован за војника 13. хусарског пука. Дана 16. новембра 1880. године унапређен је у чин каплара, а 16. новембра 1881. године у чин потпоручника. Првог маја 1883. године именован је за потпоручника 9. хусарског пука и убрзо унапређен у чин поручника. Војничку каријеру наставио је са чином капетана 10. хусарског пука почев од 1. новембра 1883. године, а од 1. августа 1899. године служио је при 13. хусарском пуку. Стефан је добио признање племства 1. децембра 1905. године, 28. децембра 1912. године чин мајора, а 5. маја 1916. године чин пуковника. Био је пензионисан 29. октобра 1916. године и примио је орден треће класе за војне заслуге.²⁶ Био је ожењен Емилијом од Вашархелји (Emília Vásárhelyi 1864-06.02.1929) са

²⁰ Сахрањена у гробници породице Исто

²¹ Исто

²² Сахрањена у гробници породице Дамаскин у Немету. Исто

²³ Сахрањена ја у породичну гробницу породице Дамаскин у Немету. Исто

²⁴ Исто

²⁵ Исто

²⁶ *A magyar testőrségek névkönyve 1760-1918*, Budapest, 1918, 478-479; Kais. Königl. Militär-Schematismus 1888 Wien, 1887, 583

којом је имао ћерку Јелену и сина Стефана. Упокојио се 14.06.1933. године у Будимпешти.

Јелена Дамаскин Љубомировић од Немета, кћи Стефан IV и Емилије, рођена је 24.11.1886. године у Турски Бечеј. Била је удата за Иштвана Мариашија од Маркуша и Батизфалве (István Máriássy de Márkus et Batizfalva 28.01.1883-17.12.1931) са којим је имала две ћерке: Јудиту и Катарину. Упокојила се 01.06.1938. године у Будимпешти.

Стефан V Дамаскин Љубомировић од Немета, син Стефан IV и Емилије, рођен је 15.08.1892. године поред Ђуле. Учествовао је у ратним операцијама током Првог светског рата у периоду од 1. јануара 1915. године до 30. априла 1916. године.²⁷ Био је ожењен Катарином Лазар од Ечке (17.08.1905-12.01.1979) са којом није имао потомства. Упокојио се 25. марта 1969. године.

ЈОВАН ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, син Антонија и Јелене, рођен је 20. јуна 1816. године у Иклоги. Дана 18. јануара 1837. године био је примљен у 61. пук *вон Рукавина*. Од 1. јула 1837. године, па све до 20. јуна 1842. године, служио је као гардиста и у истом периоду је унапређен у чин потпоручника. Касније, током 1849. године је службовао у 10. хусарском пуку. Године 1852. напустио је војну службу и обављао дужност поджупана тамашке жупаније до 1861. године, а у периоду од 1865. до 1866. године дужност посланика ове жупаније у мађарском парламенту.²⁸ Упокојио се 22.11.1892. године и сахрањен је у породичној гробници у Немету.²⁹

МАРИЈА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Антонија и Јелене, рођена је 1819. године. Била је удата за Петра Николића од Рудне. Упокојила се 05.06.1864. године и сахрањена је у породичној гробници у Немету.³⁰

ЈЕЛЕНА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Антонија и Јелене, рођена је 1820. године. Била је удата за Миклоша Киша од Итебеја (Miklós Kiss de Ittebe 1813-1882) са којим је имала два сина, Миклоша и Елемера. Упокојила се 1886. године и сахрањена је у Бега Св. Ђурђу.³¹

АНТОНИЈА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Антонија и Јелене, рођена је 1821. године. Упокојила се 22.10.1871. године и сахрањена је у породичној гробници у Немету.³²

²⁷ A magyar nemes testőrség állománya 1760-1850, 506

²⁸ A magyar nemes testőrség állománya 1760-1850, Budapest, 1918, 123

²⁹ АСПЕТ – Фонд Задужбине, бр. кутије, бр, 48, *Диптихон упокојених чланова породице Стефана пл. Дамаскина од Немета*

³⁰ Исто

³¹ Исто

³² Исто

ТЕРЕЗИЈА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Антонија и Јелене, рођена је 1830. године. Била је удата за Тивадара Фогарасија од Сидовара (Tivadar Fogarassy de Sidóvár). Упокојила се 07.02.1882. године и сахрањена ја у породичној гробници у Немету.³³

ПУЛХЕРИЈА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Стефана I и Марије. Била је удата у породици племића од Хербаја.³⁴

ТЕРЕЗИЈА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Стефана I и Марије. Била је удата за Петра Маленицу од Стаморе са којим није имала потомства. Упокојила се 06.12.1835. године и сахрањена је у гробници породице Маленица у Великом Гају.³⁵

КАТАРИНА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Стефана I и Марије. Била је удата за Јаноша Гику од Дежанфалве (János Gyika de Dézsánfalva) (†30.04.1827) са којим је имала ћерку Розалију. Сахрањена је у гробници породице Гика из Дежана.³⁶

АНА ДАМАСКИН ЉУБОМИРОВИЋ од НЕМЕТА, кћи Стефана I и Марије, упокојила се у детињству.³⁷

ПРИЛОГ

I

Опис закладе и прилога Стефана пл. Дамаскина од Немета и његове породице

1. Стефан пл. Дамаскин од Немета основао је 15/27. јуна 1817. године закладу од 15.250 форинти која би требала да исплаћује годишње:

1. неметском пароху	100 фор.
2. неметском капелану	100 фор.
3. учитељу	25 фор.
4. двојици ученика из Немета по 175 фор.	350 фор.
5. староградском православном свештенику	80 фор.
6. за 8 свештеничких удовица	80 фор.
7. за месну сиротињу	180 фор.

Свега: 915 фор.

³³ Исто.

³⁴ Исто.

³⁵ Исто.

³⁶ Исто.

³⁷ Исто.

Овом закладом су испочетка руковала приватна лица под надзором торонталске жупаније, али она свој посао нису обављала најпрецизније, јер новац најчешће није стизао до оних којима је био обећан. Године 1852. старатељство над овим завештајем преузело је српско-банатско финансијско одветништво које је тада испоставило велики рачунски мањак од стране свог претходника. Када је финансијско одветништво сакупило одређену количину новца, уложило га је 1859. године у Темишварску штедионицу. За све то време, од 1852. године до 1881. године, нико није уживао у повластицама Дамаскинове закладе, те је ова, из тог разлога, порасла.

Јануара 1883. године је краљевска управа за закладе сачинила основно писмо по коме већи део закладе спада под делокруг угарског краљевског министарства просвете, а мањи део за удовице и сиротињу.

Новац је уложен у државне папире који су имали номиналну вредност 92.800 круна.

1. Од те своте издвојено је 10259 к. 54 фил. за месног српског православног пароха, као вид накнаде што би овај служио за покој душе његове и његових родитеља. С друге стране сврха ове закладе је да се поправи материјално стање месног пароха.
2. Исто толика свота завештана је и месном српском православном капелану.
3. Месном српском православном учитељу је остављено 2564 к. 88 фил.
4. 35908 к. 40 фил. издвојено је за 5 стипендија за ученике средњих и виших школа, али само за оне који су из овог места (без разлике вере и народности).
5. Арадском српском православном и румунском православном пароху одређено је 8207 к. 64 фил.
6. За 8 свештеничких или других удовица у месту Немету издвојено је 7876 к. 92 фил.
7. За месну сиротињу издвојено је 17723 к. 8 фил.
8. Осим ове закладе, Стефан пл. Дамаскин оставио је 8.000 форинти и 100.000 опека (цигала) како би се на место старе, мале и од плетера саграђене цркве, сазидала нова. Црква је 1857. године и зидана, а 1861. године освећена.

Поред поменутог, поклонио је месној цркви златан ручни крст од његовог деде протојереја Стефана.

2. Симеон пл. Дамаскин, син Стефанов, поклонио је цркви целокупну црквену златоткану одежду, већи метални ручни крст, славенску библију и триод.

3. Јелена, супруга Антонија пл. Дамаскина, рођена Текели, приложила је Јеванђеље са посребреним оковима и све емајлиране иконе.

4. Ангелина, кћи Симеона пл. Дамаскина, даровала је емајлирану малу

икону Богородице, целокупну одежду од зелене вуне и 13 ђачких стихара.

5. Иван пл. Дамаскин, син Антонијев, поклонио је целокупну златоткану одежду, крст, шест рипида и икону страдања Христовог.

6. Антонија, кћи Антонија пл. Дамаскина, приложила је индитију и 4 престолна сребрна чирака.

7. Етелка, супруга Георгија пл. Дамаскина, рођена Фелдвари, даровала је 4 престолне иконе и 500 фор. за позлату иконостаса.

8. Терезија, супр. Теодора пл. Фогараши, рођ. Дамаскин, поклонила је икону-целивачу св. оца Николе 1868. године.

II

Дипихон

Упокојених чланова породица Стефана пл. Дамаскина од Немета

Име	Година, месец и дан смрт п.н.к.	Место почивања
1. Протопрезвитер Стефан	?	?
2. Роксандра	1771.06.01.	Стари Арад, с десне стране олтара цркве Св. Јована
3.а. Рахила	1786.08.01.	На истом месту
4.б. Дамаскин	1788.12.20.	Арад-Гај, у цркви манастира Св. Симеона
5. Алка	1797.03.21.	На истом месту
6. а. Софија (Кировић)	?	?
7. б. Марија (Ђорђевић)	?	?
8. Стефан	1817.06.28.	Немет, породична гробница
9. Марија (Зака)	1832.08.09.	Немет, породична гробница
10. а. Александар	?	Бузијаш, у порти православне цркве
11. б. Антоније	1849.09.20.	Немет, породична гробница
12. в. Пулхерија (Хербан)	?	?
13. г. Терезија (Маленица)	1835.12.06.	Велики Гај, породична гробница
14. д. Симеон	1857.11.27.	Немет, породична гробница
15. Пулхерија (Паликућевни)	1866.10.27.	Немет, породична гробница
16. ж. Екатерина (Ђука)	?	Дежанфалва, пор. гробница
17. з. Сава	1863. 02.19.	Немет, породична гробница
18. и. Ана	у детињству	
19. Јелена (Текели) жена Антонијева	1874.11.23.	Немет, породична гробница
20. а. Стефан	1866.08.22.	Немет, породична гробница
21. б. Георгије	1867.10.09.	Немет, породична гробница
22. в. Јован	1892.11.22.	Немет, породична гробница

23. г. Марија (Николић)	1864.06.05.	Немет, породична гробница
24. д. Јелена (Киш)	?	Б. Св. Бурађ, пор. гробница
25. ж. Антонија	1871.10.28.	Немет, породична гробница
26. Терезија (Фогараши)	1882.02.07.	Немет, породична гробница
27. Етелка (Фелдвари) жена Георгијева	1908.02.20.	Немет, породична гробница
28. Арсеније син Георгијев (21)	1914.11.07.	Будимпешта, фаркашретско гробље

Литература

- Архив Српске Православне Епархије темишварске (АСПЕТ) – Фонд *Задужбине*, бр. кутије, бр, 48, *Диптихон упокојених чланова породице Стефана пл. Дамаскина од Немета*.
- Neumann, 2015: V. Neumann (coord), *Istoria Banatului*, București.
- Marczali, 1885: Dr. H. Marczali, *Magyarország története III. Józsefkorában*, Budapest.
- Церовић, 1997: Љ. Церовић, *Срби у Румунији*, Матица Српска, Нови Сад.
- István, 1999: F. István, *Kisebb családi és személyi fondok VI. kötet: Repertorium (A Magyar Országos Levéltár segédletei)*, Budapest.
- Elemér, 2012: R. Elemér, Gilicze János, Marosvári Attila, *A zombori Rónay család története - Dél-Alföldi évszázadok 30*, Szeged.
- Bányai Evangélikus Egyházkerület jegyzőkönyvei 1896–1900.
- Ковачек, 2014: Б. Ковачек, *Два књижевна изненађења из породице Дамаскин*, у Темишварски зборник, бр. 6, Нови Сад.
- Damaszkin, 1906: A. Damaszkin, *A maszaj fennsíkon*, Budapest.
- Géza, 1998: K. Géza, *A Bánság demográfiai és gazdasági fejlődése 1716-1848 - Dél-Alföldi évszázadok 11*, Szeged.
- A magyar nemes testőrség állománya 1760-1850, Budapest, 1918.

Saša B. Jašin

FAMILY DAMASKIN FROM NEMET

Summary

The research of the past of the Serbian nobility in the area of Banat takes a significant place in the research work of those who dedicated themselves to this important topic. Serbo-Armanian nobility played a significant role in the framework of the Habsburg Monarchy, and is of great importance to every noble family commanded attention. This would also complete the picture and pronounce a credible attitude about the role of the nobility in society. The smaller noble families, as with the Damaskin family, are almost imperceptibly out of the historical stage

without any trace. The very significance of these families and the presentation of several data about them are trying to get rid of the forgetfulness and the smallest part of the Serbian social elite from Banat.

Key words: nobility in Banat, Damaskin, Nemet, heraldry.

Анекси

